

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatele **L. A.**, zastoupeného JUDr. Josefem Vančurou, advokátem se sídlem v Chebu, Evropská 8, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 5. 2007, č. j. 64 Az 118/2005 – 23,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán“), ze dne 1. 10. 2005, č. j. OAM-1840/VL-10-11-2005, jímž byla zamítnuta jeho žádost o udělení azylu dle ust. § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodná.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky

přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V dané věci napadá stěžovatel shora uvedené rozhodnutí krajského soudu z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Namítá, že krajský soud přezkoumal rozhodnutí správního orgánu jen formálně, vůbec nerozumí rozsudku krajského soudu, neboť tento soud sice uvedl, že jeho žaloba není důvodná, ale vůbec nebyla hodnocena otázka, zda byl pronásledován, zda je ohrožen jeho život nebo svoboda či je na něj činěn psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, zda jsou taková jednání podporována či trpěna úřady v zemi původu a zda tato země zajišťuje ochranu před takovým jednáním odpovídajícím způsobem. Stěžovatel uvedl, že se obává pronásledování a je nad jeho síly dosáhnout změny tamějších poměrů zevnitř. Podle informací, které má stěžovatel o Ukrajině, je úroveň dodržování lidských práv ze strany státu stále nízká. Může sice tyto poměry kritizovat, avšak kritici jsou vězněni v nelidských podmínkách a drsný režim ve věznicích nepřežijí. Jeho obavy z nelidského nakládání při návratu na Ukrajinu jsou tak podle něj důvodné. Stěžovatel nemá podle svých slov možnost vycestovat do jiného demokratického státu, na druhé straně se těší dobré pověsti a je řádný občan, který v podmínkách Ukrajiny využíval pouze svých práv. Na porušování svých občanských práv státními orgány na Ukrajině v předcházejících řízeních upozorňoval a chtěl, aby při rozhodování o azylu byly tyto okolnosti zhodnoceny. To se však nestalo. Stěžovatel je přesvědčen, že správní orgán porušil zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), v ustanovení, kde je uvedeno, že rozhodnutí musí vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Stěžovatel jako účastník řízení pravdivě uvedl, že byl na Ukrajině vydírán a státní orgány nečinily nic, aby mu pomohly, i když se na ně obrátil. Přiznává, že proti ovládnutí ukrajinského státu kriminálními živly, potlačujícími lidská práva, vystupoval vždy, nátlaku mafí se nepodrobil, před hrozbami násilím a vydíráním neustoupil, ale v tísní unikl do ciziny. Stěžovatel se domnívá, že mu měl být udělen azyl podle ust. § 12 zákona o azylu, protože toto ustanovení přesně dopadá na jeho případ. Považuje za nespravedlivé, když mu je vytýkáno, že měl o azyl žádat dříve a že žádá o azyl účelově, aby se vyhnul vyhoštění. Krajský soud měl napadené rozhodnutí zrušit a uložit správnímu orgánu, aby se jeho žádostí odpovědně zabýval, proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Se shora uvedenými námitkami stěžovatele se Nejvyšší správní soud neztotožňuje a naopak je považuje za nepřípadné, neboť, jak vyplývá z judikatury tohoto soudu (např. z rozsudku ze dne 10. 2. 2004, č. j. 4 Azs 35/2003 - 71), zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle ust. § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu znamená, že neproběhlo dokazování ke zjištění existence důvodů pro udělení azylu podle ust. § 12 citovaného zákona. Krajský soud posoudil toliko, zda si správní orgán opatřil dostatek důkazů, na jejichž základě zjistil přesně a úplně skutkový stav věci ve smyslu ust. § 32 odst. 1 správního řádu, a zda je vyhodnotil v kontextu platné právní úpravy, a to ve vztahu k ust. § 16 odst. 1 písm. k) citovaného zákona. Z výše uvedeného proto vyplývá, že vzhledem ke skutečnosti, že se všechny výše nastíněné námitky stěžovatele týkaly azylových důvodů uvedených v ust. § 12 citovaného zákona a s tím souvisejícího neprovedení dokazování ve vztahu k těmto skutečnostem, jsou bezpředmětné. Tento závěr potvrzuje i názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2005, č. j. 4 Azs 300/2004 - 36, www.nssoud.cz, podle něhož byla-li žádost o azyl podána až poté, co bylo rozhodnuto

o správním vyhoštění žadatele, a tato žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, nemohou před soudem obstát námitky nesprávného posouzení skutkového stavu věci vztahující se k důvodům udělení azylu. I přesto dále Nejvyšší správní soud poukazuje na svůj rozsudek ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, www.nssoud.cz, v němž byla řešena otázka pronásledování soukromými osobami.

Ve vztahu ke stěžovatelem popírané účelovosti jeho žádosti o azyl považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné zdůraznit, že stěžovatelova žádost o azyl nebyla podána bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co mu nebyl pro pozdní podání žádosti prodloužen pobyt, na území České republiky pobýval nelegálně a hrozilo mu správní vyhoštění, což naopak svědčí o účelovosti jím podané žádosti o azyl (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54, www.nssoud.cz).

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ust. § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. listopadu 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu